

У

РОДЪТ НА СИМЕОН ПЕТРОВ
РАГЕВ

С. МИЛАНОВО
1980г.

БЪЛГАРИНО,
ПОМНИ СВОЯ РОД...

СИМЕОН ПЕТРОВ РАЧЕВ
1875-1948 г.

НЕДА ГЪОНОВА РАЧЕВА
1881-1933

ПОСВЕЩАВА СЕ НА НАШИЯ
СЛАВЕН РОД И ПРАДЕДИ
БЪЛГАРИ-БАЛКАНДЖИИ,
БАЩА НИ СИМЕОН ПЕТРОВ
РАЧЕВ, НЕГОВИТЕ СИНОВЕ И
ДЪЩЕРЯ И ТЕХНИТЕ ПОСТОМЦИ

4

С чувство на голяма загриженост и отговорност се зех да напиша кратка история за родът на Симеон Петров Радев от дълбока древност до наши дни.

Положих не малко усилия и отделих твърде много време за да събера, подредя и опиша необходимите сведения и да си възстановя многобройните събития, данни и факти от далечното и близко минало. При проучването и издирването на материалите и при тяхното обработване срещнах доста затруднения и вероятно са допуснати някои неточности или непълноти. Затова моля четящите тези редове да ме извинят.

Ще бъда доволен, ако написаното предизвика малки чувства, почит и възхищение за славното минало и послужи като основа за по-нататъшното допълване и обогатяване от настоящите и бъдещите синове и дъщери, назианията за непоклетимия балкански корен-родът на Симеон Петров Радев.

І. ОБЩИ СВЕДЕНИЯ

Стар местен род е Рагъвия¹. Събитията в описанието на този род обхващат период от над 400 години, от които около 300 под Отоманско робство и повече от 100 след Освобождението ни през 1878 година.

Според казаното от Янколя Ц. Рагъв² и предадено от неговия баща, както и от други възрастни хора в селото Рагъвият род е много стар и от него са произлезли средните му родове: Дяновия, Пацовия, Зеленковия, Милъвия и Додоренския /Зеленковия ~~едоведен~~ род /Тази родственост проличава от това, че още от времето на Отоманския поробител до социалистическата революция през 1944 година те са имали съседни имоти в местността "Бакина поляна", "Варовица" и др. А освен това някога хората са се обръщали един към друг по роднински "уко" ³, "чичо", "тетка" ⁴ и т.н.

Наименованието на родовото семейство Рагъвия произхожда от името пра-пра-пра дядо Рагъв,

1. След 1966 г. при възвядането на новите паспорти се пише и произнася "Рагевия".

2. Починал през 1979 г. на 81 г.

3. Вуйчо

който съгласно легендата предавана от поколение на поколение е пасял и отглеждал козите на баща си, лете и зиме, пролет и есен в местността "Ръжища". Тук те щаднували и ношували по скалите наоколо. От тогава и до днес тези скали носят имената "Рагъов камък", "Рагъова полица".

Петър Василев Динов¹, обаче твърди, че Рагъо и Дино/основноположника на Диновия род/ са били братя., а Цено Петров Мицов² посочва, че от Рагъовия род има преселници в Кримския полуостров отишли там през време на Руско-турската война през 1853 година.

Селището и къщата на Рагъовия род в махалата "Старото село"/след това Осиково/ с се намирали над пътя за черквата и в близост до Карамеловци. Имот на Рагъовци е имало в местността "Гувна", където сега живеят Гацинци и по-късно заменен с нивата /около 16 декара/ в местността "Гациното", Турски камък.

Има достатъчно основание да се предполага, че син на пра-пра-пра дядо Рагъо е Петър Рагъов известне още, като Дилията. Той бил едър, смел и княчен балканджия, починал на около 130 години. Ходел с два коня-едния яздел, а с другия товарел и пренасял стока за търговия: олави,³ държалета⁴ и др. като обхождал съседни и по-

1. Починал на 90 год.

2. Пенсионер, живее в с. Миланово

3. Използват се по-често 4. Използват се по-често

далечни селища за да ги продава. Два пъти е бил нападан и ограбен в местността "Сухи дол", близо до село Дупни връх, сега село Дружево, от нередовна турска войска-башибозуци и черкези, а също е наранен, след което е лекуван с помощта на кози от животни, за което се е грижала снаха му Младена.

Като минавал с конете през Мърчевския район / северните склонове на Западна Стара планина / го срещнали турци и заканително попитали "вер пара" / "Колко пари" /, а той вместо отговор ги убива и хвърля в близката местност "Колдова локва". Сина

Синове на Петър Рагъзов Далията са Иван, Анто и Стоян. Иван е имал двама сина - Павел и Георги. Непосредствено след освобождението от Османските поробители се преселил в Враца. Павел е живял в местността "Дълбина" и оставил род "Вълчанови", а Георги се оженва за Галина от село Вършец и нямат деца.

Другият син Анто се преселва в село Бързия; Врачанско, а негови сина са Стоян, Спас и Тодор, които също са оставили наследници и взели участие в управлението на селото. От тях има преселници в село Трячане и София. Третият син на пра-пра дядо Петър Рагъзов Далията е Стоян, който останал да живее в село Осиково и се оженва за Младена от рода Зеровци. Той гледал бащина-

те си кози близо до река Шугавица, Берковския балкан и бил отровен от братовата му жена, чрез храна поднесена с пълнен чупки. Пра-пра баба Младена останала вдовица, привързала се към свекъра си Петър Дилата, за когото се грижела и лекувала, а също и за отглеждането на петте си деца. Тя умира на 110 години.

Пра-пра дядо Стоян, и пра пра баба Младена имат четирима снове—Петър, Симеон, Никола и Цено и една дъщеря Ивана. Никола загива в Сръбско-българската война 1885 г., Симеон се оженва за Петра от Кьонския род имат двама снове и две дъщери, като умира през 1941 г. на около 80 години. Внук на Симеон е свещеник Симеон К. Рагъов. Дъщерята Ивана се оженва за Христо Гьонков Хаджийски, който загива в Сръбско-българската война. Като вдовица след това свърза живота си с Цено Петров Гацан и оставя наследника Гана, който умира през 1910 година, без наследници.

Другият син Цено Стоянов Рагъов се говори, че е сукал майчино мляко до 3-годишна възраст. Оженва се за Катерина от богатия чорбаджийски род на Тупалийовци. Събрал доходи от полски имот на двата рода, както и чрез търговия, той е бил най-богатия човек в селото, като закупил дори къщи в София.

Оставил е наследници пет снове и четири дъщери. От неговите снове се прояви като опитен предприемач-търговец Петър Ценов Рагъов.

Цено Стоянов Рагъов умира през 1958 г. на 95 години.

II. РОДЪТ НА СИМЕОН ПЕТРОВ РАГЪОВ

Най-старият син на пра дядо Стоян е Петър, роден около 1830 година. Той се оженва на 30-годишна възраст за Мена от родът Ципаровци, Янумира от "Огеница"^{ен}/снарятина/ през 1898 година.

След Освобождението от турските поробители, братята Петър и Симеон се ^{из}селват от Старото село и временно около 6 години живеят в колони в местността "Лек", а брат им Цено остава да живее като зет в Трушлянци.

Дядо Петър има двама снове-Симеон и Стоян и пет дъщери-Младена, Неда, Мана, Елена и Вела. Мана се омъжва за Георги П. Радков, преселва се в село Дупен и имат снове-Томо, Милана, Петър. Неда се омъжва в Каренския род в по-късно за Петко Колов Зоров и имат три дъщери-Тодора, Славена и Пеня и един син-Симеон. Мана се омъжва за дядо Д. Димитров и имат двама снове и три дъщери. Елена се омъжва за Петко Н. Килтян, преселват се в село Стубел, имат един син, който умира твърде млад.

Вела се омъжва за Павел/загинал в Балканската война/ от рода Димитровци, имат една дъщеря Ангелина, омъжва

се втори път за Господин Митров от село Урвене и има една дъщеря - Пенка.

По-младият син Стоян се оженва за Гена от Трупльовия род-има дъщеря Саида и син Величко, който се преселва в село Габровница. Като войник, Стоян се разболява/ с един от краката си и умира през 1917 година.

През 1880 година братята Петър и Симеон построяват обща къща в местността "Турския камък" на Крънчовото място/под това селище се намира Железарския имот/. Къщата се състои от мазе, две стаи и е покрита дъски, а през 1900 година-издагат две отделни къщи покрити с каменни плочи.

Дядо Петър се оженва втори път, без склучване на брак, през 1902 г. за Цвета от род Куцановци и вдовица в род Митовци, като довежда две момичета-Петра и Янка. Баба Цвета умира през 1908 година. Дъщеря Я Петра е съпруга на Симеон П. Трупльов-първи секретар на партийната организация в село Осиково и умира през 1976 г.

През 1912г. семейството на дядо Петър наброяваше 16 души, ^{в една стая} които живеяха. Дядо Петър живееше повече на ливадата край гора в колиба с кошара заддобиътък в местността "Зрелъов преслог". Това беше втория му дом. Той често свиреше на цафара, особено когато

се провеждаха гостувания-събираха се всички-

ка на най-стария, както и на другите по-възрастни членове на рода. Устройваха се веселия-песни, хороводни, четяха се молитви, а преди ядене, както след него се кръстеха по християнски обичай.

Дядо Петър беше едър, прегърбен старец. Живеше да разпорежда, точно си водеше сметките, както и работата. Закупуваше имоти. Умря през 1916 година на 100 години вследствие предлитан на червата. Остави наследство, което възлиза на 150 декара земя, 100 овци, както и говеда и кон

Наследеният и закупен имот от братята Петър, Симеон и Цено, като този в местността "Изво Делезарското", "Стърмако", "Трите кладенци" и ливадите в Балкана-Млата могила, Зли стени и Градната ливада се обработваше и използваше общо и не бе поделен до 1925 година. "Делезарското" се намира под нашите къщи и облагородено-засадени са овощни дървета, прокарани са пътища, има е кошари, гумно¹ и др.

По-големия син на дядо Петър е Симеон роден през 1875 година. Завършил е четвърто отделение/начално образование/ в Старото село. Ожен ва се за неда, дъщеря на Гьончо Петров Глухчов, която беше пръв майстор ковач в с. Осиково. Тя му е пристанала, като е дошла у дома на Симеон, когато той е бил на Балкана. Татк Симеон заедно със сестрите си и брат си са подпомагали своя баща в земеделската работа и скотовъдството. Той

¹ Харман-място за вършитба с помощта на коне, волове.

е участвувал като редови войник в две войни. През Балканската война е ранен в ръката при боя на Лиле Бургас. През първата световна война беше на западния фронт при Завоя на Черна и кота 1050, като след пробива на българските позиции той остава заложник-пленник в продължение на една година.

Пострадал от войните отруден и остава на дълги години без другарка в живота умира от простуда през 1948 година на 73 г., при сина си Петър.

Мама Неда беше добра съпруга и грижовна майка. Тя беше ученолюбива, работеше непрекъснато и беше много загрижена за изхранването им през войните. Умря през 1930 г., на 49 години.

Семейството на Симеон и Неда имат пет снове - Величко, Димитър, Цветко, Петър и Георги и дъщеря Иванка - всички живи. Имали са още едно момиче Ангелина, което умира на 5 години. Условиата за живот през време на двете войни и отглеждането на децата осъзнавали ^{на} грижите на мама е било непосилно трудно. Освен това свекърът дядо Петър си беше привързал повече към другата снаха Тена. По нейно настояване имотът останал в наследство от дядо Петър ^и беше разделен през 1921 година по съдебен ред между двамата снове и пете дъщери.

Най-големия син на Симеон е Ве -

личко, роден през 1899 година в старата къща.

Завършва IV отделение в Старото село, след което остава в помощ на селскостопанската работа по време на войните. Построява малка дървена пристройка към плевнята – долния етаж за ковачница, а над нея стая покрита със слама. Оженва се през 1917 година за Гена Бонова Лигльова, която умира през 1918 година ^{от} испанската болест. След това през 1919 година се оженва втори път за Стояна Маркова Терзийска от с. Дупни връх (Дружево). Той работи известно време в Ж.П. Тракция – София.

Взема дейно участие в Септемврийското въстание 1923 година, като след завземане на общината и установяване на работническо-селската власт в с. Осиково бива заловен и публично му е нанесен жесток побой на мегдана (площада). През 1924 година семейството му се изселва в село Лъта (сега с. Владимирово, Михайловградски окръг), където закупува къща. Тук той се занимава със земеделие и строителство, като си построява нова къща.

Има двама сина, които живеят в София – Иван, женен с две деца и Кирил, придобил средно образование, женен с две деца.

За активна дейност против буржоаз-

ната държава и експлоататорите Величко е награждаван с медали и други, като е признат за активен борец против фашизма и капитализма.

Вторият син е Димитър, роден през 1901 година. С прекъсвания в учението, поради избухване на Балканската война, едва завършва IV-то отделение. По инициатива и настояване на мама Неда е отведен в с. Вършец, където учи и завършва I-ви прогимназиален клас. Следващата година се записва в II-ри клас (сега VI-ти клас), но поради обявяване на Първата световна война през 1915 година напуска училището и отива във Враца, където се ценява (наема^{не} на нископлатена работа) при търговеца дядо Пенчо, а след половин година – при аптекаря Иван Койчев, където престоява една година и половина. По настояване на учителя Митко Бояджиев се подготвя и явява на изпит като частен ученик за получаване на II-ри клас.

Спечелил скромни парични средства (325 гроша) през следващата година отива отново във Вършец и завършва III-ти клас. Следващата учебна година, 1918/1919 г., се записва в IV-ти / VIII-и/ клас във Враца и с големи затруднения през войните (с торба на гърба пълна с храна от с. Осиково през Балкана и

т.н.), завършва IV и V-ти клас. Като ученик в VI / X/клас, поради членство в комунистически младежки съюз е изключен от всички училища на царската държава. След една година е помилван с право да продължи обучението си в други окръзи. През 1921 година отива в София и отново учи VI, а след това VII и VIII / XII/клас. Едновременно с това работи през нощна смяна в Захарната фабрика. През време на Септемврийското въстание 1923 година е арестуван, бит и затворен в продължение на един месец. През 1924 год. завършва последния клас на гимназията и е назначен като учител в село Осиково. Дмитрий извършва подобрения на постройката до плевнята (хамбарчето), където по-късно живее.

Поради прогресивни разбирания той е уволнен като учител в селото и през следващата 1925/1926 година учителствува в село Дупни връх. През това време успешно полага държавен изпит за редовен учител и през учебната 1926/1927 година е учител в село Осиково.

През 1928-1930 година Дмитрий построява къща, в село Осиково, а през 1936 година и в село Заножене, м. Водопада.

По-късно през 1943 година е уволнен по политически съображения и е назначен в село

Заножене (бивша Берковска околия), сега квартал на гр. Вършец), а през 1944 година се връща отново в родното си село.

От 1958 година е пенсионер и му е присъдено звание за активен борец против фашизма и капитализма, носител е на орден "Кирил и Методи" - I степен и на други партийни и държавни отличия. Семейството му (Димитър и Василка, която е родом от с. Заножене) има дъщеря Елена с полувисше образование, омъжена, с един син, както и син Любомир с висше образование и две деца.

Третият син е Цветко, роден през 1907 година. Завършил е начално образование в село Осиково. Поради затруднения през годините на войните остава в помощ на домакинството на баща ни. Работи няколко години на Рилския водопровод и по-късно се оженва за Славена от род "Дафининци" в село Урвене Врачанско. Тук той работи като земеделец, скотовъд и извършва строителни работи. Построява си къща и с помощта на средства от продаден имот я доизгражда. Понастоящем живее в село Урвене. Семейството му има двама синове - Методи и Петко. Методи е с военно образование и работи в системата на МНО - София. Женен е и има две деца. Петко притежава образование по Ж.П. Транспорт, има

две деца и живее в град Враца.

Четвъртият син е Петър, роден през 1910 година. Завършва начално образование в с.Осиково и остава в помощ на селското стопанство в нашия дом. Работи известно време на Рилския водопровод. През 1931 година се оженва за Гена от род "Торомановци", и живееха ~~в~~ в бащината ни къща заедно с баща ни. Отслужва военната си повинност като трудовак при изграждането на шосето през Згориградския проход. Той извършва подобрения в бащината ни къща, като вместо каменни плочи на покрива поставя цигли и др. Семейството му има една дъщеря - Филатка и двама сина - Славейко и Георги. Филатка е с прогимназиално образование, омъжена и живеят с двете си деца в село Миланово. Славейко има специално техническо образование, женен е, има две деца и живеят в град Перник. Георги е женен, имат три деца и живеят в село Миланово. Съпругата на Петър умира през 1960 година. Той продължава да работи в Металургичния завод "Г.Димитров"-гара Елисейна, в мините на Врачанския балкан, както и в железопътното строителство. По-късно работи към общината в село Миланово, след което се пенсионира.

Дъщерята Иванка е родена през 1914

година. Завършва прогимназиално образование в село Осиково и се омъжва за Никола от род "Топалиовци". Семейството им има двама сина - Калоян и Георги и една дъщеря - Венка. Калоян има средно-специално образование, женен с две деца и живее в град София. Георги е женен, също с две деца и живеят в София. Венка е омъжена, имат две деца и живеят в гр. Пловдив.

Синът Георги е роден през 1917 година. Завършва прогимназиално образование в село Осиково, след което в продължение на три години изучава и работи дърводелство при Георги Ангелов от с. Заножене. По-късно продължава да работи като дърводелец в село Голяма Бяла река, Берковско. Отбива военната служба в гр. Ловеч и работи в самолетната фабрика. Оженва се за Димитрина от село Урвене и по-късно работи и живее в гр. София. През 1948 година закупува заедно с брат си Димитър къща в кв. Красно село в София, където живеят и понастоящем.

Чрез заочно обучение повишава образованието си и е назначен за редовен учител а след това работи и на други места. Семейството му има един син - Красимир, със средно образование и една дъщеря - Антоанета с висше техническо образование.

Наследственият имот останал от баща ни Симеон и придобит с участие на всички е разделен между братята и сестрата чрез доброволно споразумение, а този по майчина линия бе получен по съдебен ред в резултат на упоритата работа на Димитър и бе разделен чрез спогодба. При образуване на ТКЗС през 1951 година, имотът, както и добитъка бяха предадени в стопанството. Съгласно действащите наредби живеещите и пребиваващите в село Миланово, Петър и Димитър ползват по няколко декара земя за обработване.

Кратките исторически бележки за родът на Симеон Петров Рагев са съставени от снът му Димитър Симеонов по случай навъриване на годишнини: Величко - 81 години, Димитър - 79 години, Цветко - 73 години, Петър - 50 години, Георги - 62 години и Иванка - 66 години - всички живи, понастоящем пенсионере-ри.

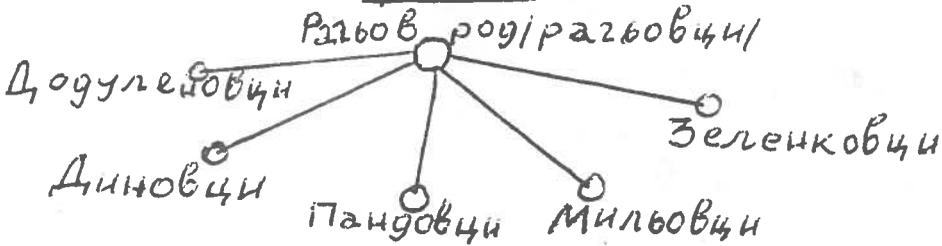
На срещата, проведена в чест на нашия род в скъпия ни бащин дом, където живее братът Петър в село Миланово, на 12.октомври 1980 година, бяха раздадени по един екземпляр от кратките бележки на петте братя и сестрата, както и на Цветана Ценева Глухцова, Симеон Коцов Рагев, Димитър Ценев Рагев, на читалището "Пробуда", на училището "Отец Паисий" в село Миланово. Историческите бележки са съставени от Димитър Симеонов и подоб-рени от Любомир Димитров Симеонов.

6.октомври 1980 г.

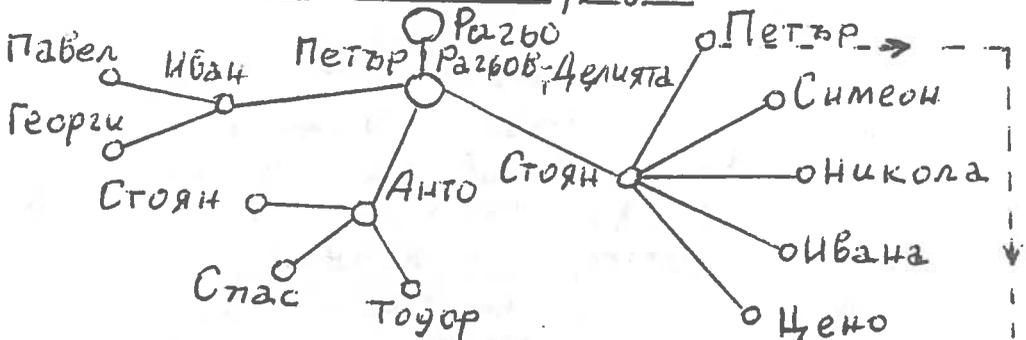
с.Миланово

Родословно дърво

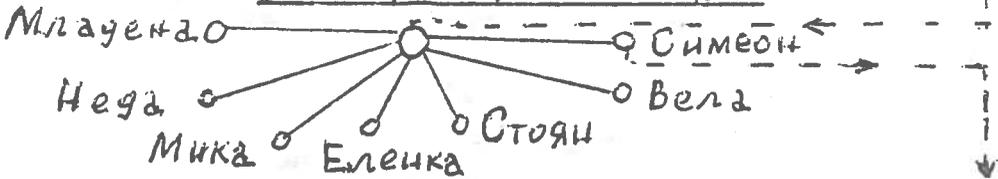
Разговият род/разговци и сродни родове

Разговият род

Петър Стоянов Газдов

Родът на Симеон Петров Разгов

